

— Навіщо люди їдуть до Києва? — Їм хтось збрехав, що там краще.

Навіщо жителі провінції приїжджають в столицю? Це питання кожен киянин, втомлений від вимушеного маринування в транспорті, задає собі майже щодня і не знаходить відповіді. «Підкорення столиці» не піддається законам логіки, це феномен людської приро-

то, звісно, не гумове, але я запитую очима кожного з тих, хто приїхав підкорити столицю: навіщо це вам?..

Розпочну з того, що мені подобається виїжджати з Києва, я люблю інші міста; обожаю, надягнувши на себе купу теплих речей, прогулятися по грудневому Львові у понеділок вранці й поїсти равликів у Чернівцях ввечері у вівторок. Від-

доводиться поспішати жити, коли швидко минає доба за добою, так або інакше починаєш цінувати спокійний і приємний ритм Мукачєва, або тихий шарм Чернігова. І тому не розумію: за яким щастям треба їхати до Києва!?

ди, який можна порівняти хіба що з невикоріненим бажанням людей пити, палити та вживати наркотики.

Мене також цікавить це питання, але відповіді на нього знайти не можу. Мені 24 роки. Хоча я корінний киянин, проте не зустрічаю кожного жителя провінції в Києві, як інші, вигуком: «Понаехали, блядь!». До вас ненависті не відчуваю, місця вистачить усім, хоч міс-

чуваю невимовне щастя, коли дивлюсь на вокзал у маленькому містечку Новгород-Сіверський, який схожий на центральний офіс «Райффайзен-банку», і куди не прибуває жодний потяг. Я люблю спокій малюсінських, маленьких і просто невеликих містечок по всій Україні. Коли

Тут тісно, тут шумно, тут смердить вихлопними газами, шаурмою і вогкістю. Тут не прийнято вибачатися коли наступають на ноги, а в спальних районах, здається, живе інший біологічний вид людей, що вважає всіх інших своєю здобиччю. Тут не можна зупинити на вулиці перехожого, щоб запитати в нього як пройти «туди-то і туди-то». Він просто не знає міста. Київ величезний. 150 гривень на таксі з одного кінця

в інший. При цьому половина водіїв взагалі гадки не мають куди треба їхати! Тут діти депутатів збивають насмерть велосипедистів, а контролери в трамваях відбивають нирки безбілетникам. Тут патрулі МВС під приводом перевірки документів проводять обшуки, підкидають траву і вимагають грошей. Тут всім потрібні гроші. І всі розмови й думки насправді лише про гроші.

Якщо ви живете в Києві без грошей, то ви або божевільний, або мазохіст. Зайдіть лишень в центр, повний світла і великих бутків, в яких ви ніколи нічого собі не придбаєте. Пригостіть себе цигаркою біля клубів, в які вас ніколи не пустять і де гризуться за місце на парковці водії «Лексусів» і «Порше». А чого коштує породистий стафор або пітбуль, що готовий у будь-який момент через власну собачу примху відкусити вам ногу...

До чого я це все говорю — в Києві неможливо жити. Тут потрібно виживати. Топ-менеджери найбільших компаній, які мешкають у центрі, не знають де приткнутися своєю машині біля будинку. Тут майже не залишилося місця для багатих і успішних, а для бідних місця немає взагалі.

Ви їдете до Києва навчатися? Дарма! Тут вже давно нічому не вчать. Тут беруть гроші за освіту. Найбільші гроші в країні. Ви хочете отримувати високу зарплату. Звичайно, столиці потрібні робочі руки, і ви отримаєте в півтора, два або навіть три рази більше, ніж на аналогічній посаді у себе вдома, але не забувайте, що Київ належить до десятки найдорожчих міст Європи. Ви хочете кар'єрного росту? Мій однокурсник теж його хотів. Він приїхав з Чернівців, щоб здійснити свою мрію — стати юристом. Він поступив на юрфак, на спеціальність «муниципальне право». Він провчився п'ять років, на відмінно захистив диплом. Він був правильним хлопцем: влаштувався юристом в банк, казав мені на випускному, що все супер, і в нього життя буде тепер як казка. Йому про це напевно нагадувала його наречена, яка через два роки після

цієї розмови витягувала його з петлі. У хлопця від столиці просто здали нерви. Він повернувся додому, одружився, у нього є донька і зараз він готується здавати атестацію на нотаріуса. Сюди він не більше не приїде...

Я в жодному випадку нікого не відмовляю їхати до Києва. Мої добрі друзі їли гречку в гуртожитку інституту журналістики, а тепер посміхаються з телевізора або «пиляють» багатотисячні піарбюджети. Вони приїхали перемагати. Зачепилися, спробували і в них вийшло. Але тільки їм та Богу відомо, чого все це коштувало.

Денис Барінов, заступник головного редактора журналу MAN

Денис — корінний киянин і любить своє місто, але останнім часом його все частіше відвідують думки покинути Київ і сховатись де-небудь в лісовій глушині. Особливо його тішить таємне місце в нетрях Чернігівської області, яке він намагається відвідувати при кожній нагоді. Однак друзі та робота змушують його знову і знову повертатися в ядучі автомобільні вихлопи Києва, тому Денис і не радить нікому такої долі.

У Києві багато дурних грошей, багато перспектив, багато шансів, але для того, щоб все це здобути, потрібно мати сміливість і везіння. Знаєте, акули ніколи не сплять. Вони такі від природи — не можуть заснути. Ось так і гостю столиці потрібно бути на генетичному рівні готовим стати або всім, або нічим.

Якщо проглянути історію успішних людей нашого міста, то виявляється, що 70% із них — «иногородные». Кияни від природи ліниві — в них є квартира, або й декілька, а все інше «як-небудь буде». Це дуже легко пояснити: просто ми вдома, ми можемо розслабитися. Ви теж можете, поки ви у себе вдома.

І ще, щоб стати кимось, потрібно дуже багато працювати. Не важливо де: чи в столиці, чи в глухому селі. Заглядати в чарку і скаржитися на життя можна в будь-якому куточку світу, але так само в будь-якому куточку можна заробити мільйон і спокійну, забезпечену старість. Зовсім не обов'язково за цим кудись їхати.

